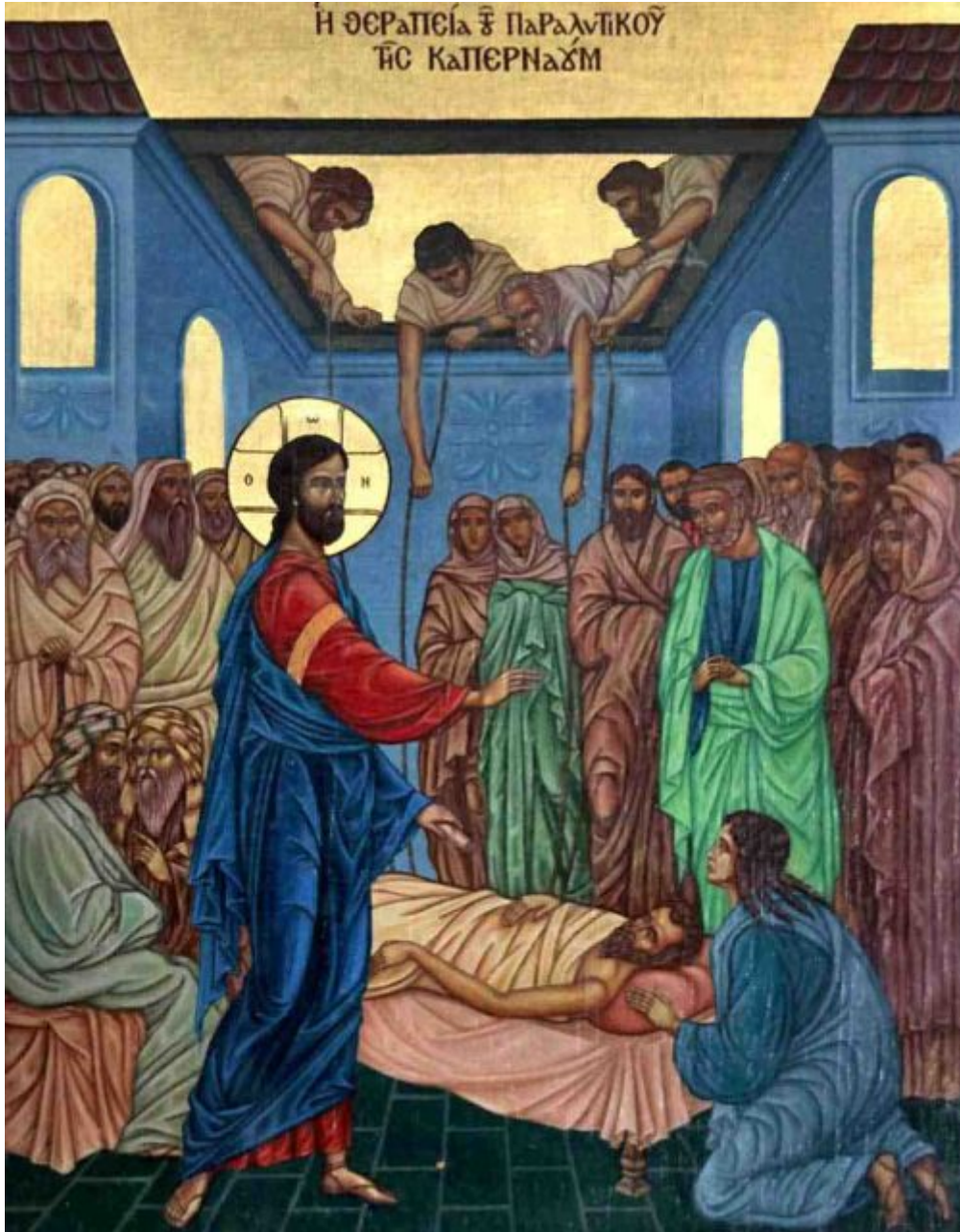
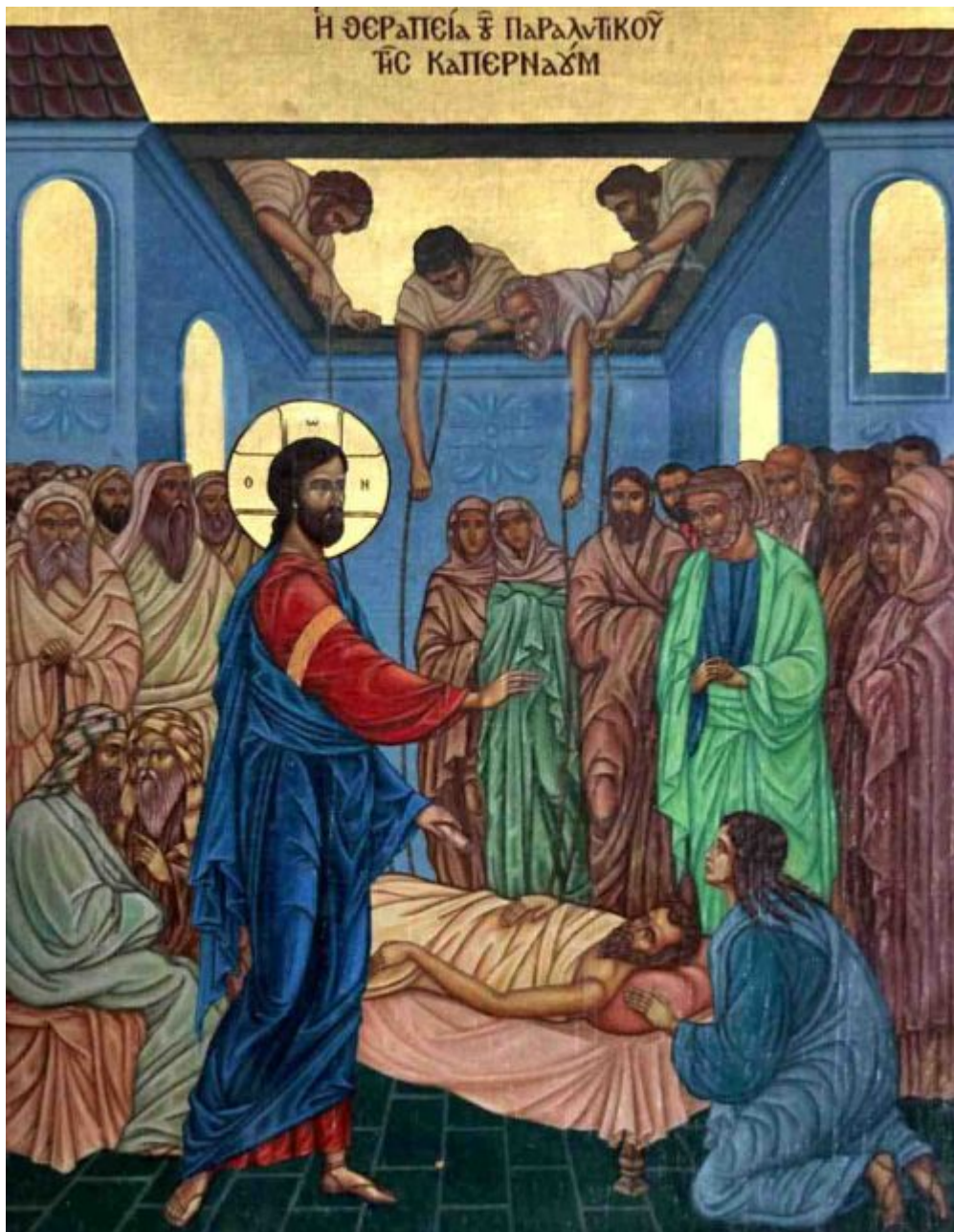

Ἡ διπλῆ παραλυσία (Λαμπρόπουλος Βαρνάβας Ἀρχιμανδρίτης)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Ἄν κάποιος ἄρρωστος πάει στὸν γιατρό, καὶ ὁ γιατρὸς τὸν ὑποδεχθεῖ μὲ τὰ λόγια «σοῦ συγχωροῦνται οἱ ἁμαρτίες», εἶναι φυσικὸ νὰ τὸ θεωρήσει ἐμπαιγμὸ. Σίγουρα ὁ ἄρρωστος θὰ σκεφτεῖ: «Μᾶλλον σὲ λάθος ἄνθρωπο ἦρθα».

Γιατρός καὶ Θεός

Στὴ σημερινὴ ὄμως εὐαγγελικὴ περικοπὴ βλέπουμε ὅτι αὐτοὶ ποὺ μετέφεραν τὸν παράλυτο ἦταν τόσο σίγουροι ὅτι ἦρθαν στὸν κατάλληλο ἄνθρωπο, ὥστε, ὅταν διαπίστωσαν ὅτι δὲν μποροῦσαν νὰ μποῦν λόγῳ συνωστισμοῦ, ἔκαναν τὸ πρωτάκουστο: Χάλασαν τὴ στέγη καὶ τὸν κατέβασαν μπροστὰ στὸν Χριστὸ ἀπὸ τὰ κεραμίδια.

Προφανῶς, αὐτὴ ἡ πίστη τοὺς ἔκανε νὰ μὴ θεωρήσουν ἐμπαιγμὸ τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ πρὸς τὸν παράλυτο: «Τέκνον, σοῦ συγχωροῦνται οἱ ἁμαρτίες». Καὶ ἔτσι, σὲ ἀντίθεση μὲν πρὸς τοὺς σκανδαλισθέντες γραμματεῖς, ἀλλὰ σὲ συμφωνία μὲ ὅλους τοὺς ἀληθινὰ «ζητοῦντας τὸ πρόσωπον τοῦ Θεοῦ Ἰακώβ», ἄρχισαν νὰ καταλαβαίνουν ὅτι ὁ Χριστὸς στὸν ὁποῖο ἦρθαν, δὲν εἶναι μόνο γιατρὸς σωμάτων,

ἀλλὰ καὶ ψυχῶν. Μπορεῖ νὰ θεραπεύσει καὶ τὶς δύο παραλύσεις, «τὴν διπλὴν πάρεσιν· τὴν μὲν ἀπὸ τῶν ἀμαρτημάτων, τὴν δὲ ἀπὸ τοῦ σώματος» (ἅγιος Ἰωάννης Χρυσόστομος). Ἐπομένως, αὐτὸς ὁ γιατρὸς δὲν εἶναι μόνο ἄνθρωπος ἀλλὰ καὶ Θεός· ἀφοῦ, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ὑπερφυσικὴν θεραπείαν τῆς σωματικῆς παραλυσίας, δίνει δύο ἀκόμη τεκμήρια τῆς θεότητός του: Πρῶτον, τὸ ὅτι γνωρίζει τὶς καρδιὰς τῶν ἀνθρώπων. Μόνο ὁ Θεὸς γνωρίζει τὰ ἐσώτερα τοῦ καθενός. «Σὺ μονώτατος οἶδας τὴν καρδίαν πάντων υἱῶν ἀνθρώπων», λέει ἡ Ἁγία Γραφή (Γ' Βασ. 8,39). Καὶ δεύτερον, τὸ ὅτι μπορεῖ νὰ συγχωρεῖ ἀμαρτίες, ἀφοῦ μόνο ὁ Θεὸς ἔχει τέτοια ἐξουσία: «Ἐγὼ εἰμὶ ὁ ἐξαλείφων τὰς ἀνομίας σου καὶ οὐ μὴ μνησθήσομαι», λέει ὁ προφήτης Ἡσαΐας (43,25).

Δὲν εἶναι ἡ μοναδικὴ φορὰ πού ὁ Χριστὸς ἔδειξε ὅτι ἡ παράλυση τοῦ σώματος μπορεῖ νὰ εἶναι συνέπεια τῆς παράλυσης τῆς ψυχῆς. Μετὰ τὴν θεραπεία τοῦ παραλύτου τῆς Βηθεσδά, ὅταν τὸν ξανα συνάντησε στὸν ναό, τοῦ εἶπε: «Βλέπεις, τώρα ἔγινες καλά. Πρόσεξε ἀπὸ δῶ καὶ πέρα νὰ μὴν ἀμαρτάνεις πιά, γιὰ νὰ μὴν πάθεις τίποτε χειρότερο» (Ἰω. 5,14).

Ἡ πιὸ ἐπικίνδυνη ἀρρώστια

Καὶ μπορεῖ μὲν ἡ ἀσθένεια τοῦ σώματος νὰ μὴν εἶναι πάντοτε ἀποτέλεσμα ἀμαρτιῶν τοῦ ἀσθενοῦντος, ὅπως στὴν περίπτωση τοῦ ἐκ γενετῆς τυφλοῦ (Ἰω. 9,1-3), ὅμως ἡ «παραλυσία» τῆς ψυχῆς ὀφείλεται πάντοτε στὶς ἀμαρτίες τοῦ ἀνθρώπου. Πρόκειται γιὰ μία παραλυσία, ἡ ὁποία, ἐπειδὴ ἀκριβῶς μᾶς στερεῖ τὴν δυνατότητα νὰ «περπατήσουμε» πρὸς τὸν Θεό, ἀποβαίνει θανατηφόρα, ἀφοῦ μπορεῖ νὰ μᾶς χωρίσει ὀριστικὰ ἀπὸ Αὐτόν. Ξεκινᾷ ἀπὸ ραθυμία καὶ συνεχὴ ἀναβλητικότητα γιὰ τὴν ἐργασία τῶν θείων ἐντολῶν καὶ ἀργὰ ἢ γρήγορα καταλήγει στὴν πλήρη ἀδιαφορία γιὰ τὴ σωτηρία μας.

Τὸ ἔλεος ὅμως τοῦ Θεοῦ «μᾶς καταδιώκει» καὶ συχνὰ παραχωρεῖ θλίψεις γιὰ νὰ τὸν θυμηθοῦμε. «Ἐν θλίψει, Κύριε, ἐμνήσθην σου· ἐν θλίψει μικρᾶ ἢ παιδεία σου ἡμῖν» (Ἠσ. 26,16). Μόνο πού τὸν θυμόμαστε μόνο ὡς ἰατρὸ τοῦ σώματος. Ἡ παραλυσία τῆς ψυχῆς μᾶς κάνει νὰ βλέπουμε Αὐτὸν καὶ τὴν Ἐκκλησία του σὰν ὀμπρέλα, γιὰ νὰ προστατευθοῦμε στὸν καιρὸ τῶν θλίψεων, τὴν ὁποία συνήθως κλείνουμε καὶ βάζουμε στὴν ἄκρη, μόλις περάσει ἡ «μπόρα».

Ἔτσι ἡ οὐσιαστικὴ παραλυσία μας παραμένει ἀθεράπευτη. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Χριστὸς σπεύδει νὰ θυμίσει στὸν παράλυτο τῆς Καπερναοῦμ, ὅτι πρῶτα ἔχει ἀνάγκη τὴ συγχώρηση τῶν ἀμαρτιῶν του καὶ τὴν θεραπεία του ἀπὸ τὰ πάθη, καὶ ἔπειτα τὴν θεραπεία τοῦ σώματος.

Εἶναι ἀξιοπρόσεκτο ὅτι αὐτὴ τὴν ποιμαντικὴ ἀκολούθησαν οἱ Ἅγιοι, ἀκόμη καὶ

ὅταν εἶχαν νὰ ἀντιμετωπίσουν ἀλλόθρησκους ἀσθενεῖς. Ὅταν κάποτε ἕνας Τοῦρκος στήν Καβάγια τῆς Ἀλβανίας ζήτησε ἀπό τὸν ἅγιο Κοσμά τὸν Αἰτωλὸ νὰ τὸν θεραπεύσει ἀπὸ ἀνίατη ἀρρώστια, ὁ Ἅγιος τοῦ ζήτησε πρῶτα νὰ τοῦ ὑποσχεθεῖ ὅτι θὰ σταματήσει νὰ μεθάει καὶ ὅτι θὰ δώσει ἐλεημοσύνη στοὺς φτωχοὺς τὸ ἕνα δέκατο τῆς περιουσίας του. Ἡ «πληρωμὴ» τοῦ Τούρκου γιὰ τὴ σωματικὴ του θεραπεία θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι ὁ σταθερὸς ἀγώνας του νὰ θεραπευθεῖ ἀπὸ τὰ πάθη τῆς φιληδονίας καὶ τῆς φιλαργυρίας.

Θεραπεία μὲ αἰώνιες διαστάσεις

Ὁ Χριστὸς δὲν ἦρθε στὸν κόσμο γιὰ νὰ κάνει καλὰ ὅλους τοὺς σωματικὰ ἀσθενεῖς. Δὲν ἦρθε γιὰ νὰ μᾶς δώσει μία ἀπλὴ παράταση τῆς βιολογικῆς μας ζωῆς. Ἦρθε γιὰ νὰ μᾶς καθαρῖσει ἀπὸ τὶς ἁμαρτίες μας καὶ νὰ μᾶς χαρίσει τὴν αἰώνια ζωή, ποὺ δὲν ἀπειλεῖται οὔτε ἀπὸ ἀρρώστιες οὔτε ἀπὸ τὸν θάνατο. Καὶ αὐτὴ ἡ αἰώνια ζωή, ὅπως μᾶς ἀποκάλυψε ὁ Χριστὸς στήν ἀρχιερατικὴ του προσευχή, εἶναι νὰ γνωρίσουμε καὶ νὰ πιστέψουμε στὸν μόνον ἀληθινὸ Θεὸ καὶ στὸν Υἱὸ του, ποὺ τὸν ἔστειλε γιὰ νὰ σώσει τὸν κόσμο (Ἰω. 17,3).

Γι' αὐτὸ καὶ ἡ Ἐκκλησία στήν αὐριανὴ ἀκολουθία τῆς Τριθέκτης (Δευτέρα Γ' Νηστειῶν) μᾶς καλεῖ μὲ τὸ τροπάριο τῆς προφητείας νὰ παρακαλέσουμε τὸν Χριστό: «Ἐπειδὴ εἴμαστε ἀσθενεῖς καὶ παράλυτοι ἀπὸ τὶς ἁμαρτίες μας, θεράπευσε τὰ συντρίμμια τῆς ψυχῆς μας, Φιλάνθρωπε Κύριε, ἐσὺ ποὺ εἶσαι ὁ γιατρὸς τῶν ψυχῶν μας καὶ γνωρίζεις καλὰ τὴν καρδιά μας».

Πηγή: agiazoni.gr